

Osoby: Žíla - malíř - Jirka
Žílová - jeho žena - Pavel Š
Láďa Pýcha - učitel - Pavel B
Bedřich Síra - neurčitého povolání - Ondra
Josef Turnovský - sexuolog - Standa

(Skromně zařízený pokoj s bíle prostřeným stolem. V malířském stojanu je upnut obraz zakrytý rouškou. Velice poničené kulisy. Otec Žíla s baretem na hlavě se podívá na kapesní hodinky, potáhne je a pak se zahledí do publika)

ŽÍLA: Přátelé. Milí přátelé. Vážení přátelé. Vážení a milí přátelé. Nazdar, kluci! (Zaslechne bližící se rachot a odmlčí se. Vejde matka Žílová s tácem se sklenkami a s miskami a v ruce má hrnek s lžičkou, kterou třepe, zastaví se u Žíly a nepřestává hřmotit)

Mamko, uklidni se. (Hřmot rázem ustane. Žíla vezme z podnosu prášek a zapije ho)

No, pomalu bude sedm. (Hrnek začne opět rachotit) Mamko, uklidni se.

ŽÍLOVÁ: Já jsem v životě neměla takový strach.

ŽÍLA: Já taky ne, ale udělat se to musí. Hlavně žádné ukvapenosti. Všechno p řesně tak, jak jsme si to nacvičili. Usmívat se. Mamko, víc! A zpívat!

ŽÍLOVÁ (zpívá):

Skleničky skleněné

skleničky skleněné

ó, jak je mé srdce

ó, jak je mé srdce

blažené Ej, vy mé mističky

z umělé hmotičky

padáte mi z ruky

padáte mi z ruky

z ručičky

(roztančí se a na poslední tón vykroutit zadek) Co myslíš, tatko, přijdou všichni?

ŽÍLA: To nemůžu vědět. Přemýšlím, jak je oslovit. Pro začátek jim řeknu přátelé no a pak se uvidí. ŽÍLOVÁ: Řekni jim drazí, tatko. Za to nic nedáš. (hýbe s obočím nahoru a dolů)

ŽÍLA: Drazí? Drazí ... no to by šlo. Drazí! Jsem malíř, (Žílová přichází s paličkou na maso. Nese ji tak, že si nejsme jisti, zda Žílu neklepne. Žíla si zkouší projev) lépe řečeno, byl jsem malíř. Mé nadání objevil učitel Čeněk Janda...

ŽÍLOVÁ: Tatko!

ŽÍLA (vezme si paličku): Ukaž. Ať je po ruce.

ŽÍLOVÁ: Taky bysme mohli zhasnout a dělat, že nejsme doma.

ŽÍLA: Nic takového. Je to sice kruté, ale musí to být. V kolik hodin přijíždí ten vlak, mamko?

ŽÍLOVÁ: V sedm, tatko.

ŽÍLA: To znamená, že ten, kdo přijel vlakem . . .

(Zvonek u dveří)

OBA: Už je tady! ŽÍLA: Mamko! (Žíla ji políbí na čelo a jde otevřít) LÁĎA (vejde): Dobrý večer.

ŽÍLA: Dobrý večer, pojdte dál.

LÁĎA: Mé jméno je Pýcha Ladislav.

ŽÍLOVÁ: Láďa!

ŽÍLA: Já jsem Žíla, to je moje choť. Posadte se, pane Pýcha.

LÁĎA: Já jsem dostal tenhle dopis, abych se dostavil, že nebudu litovat.

ŽÍLA: Souhlasí, dostavil jste se na správnou adresu. LÁĎA: Aha! (Vidí sedm pohárů) Zdá se, že nás má přijít víc . . . ŽÍLA: Není jisté, kolik se nás sejde, pane Pýcha, ale doufáme, že nebudete sám.

LÁĎA: Co vás vedlo k tomu, že jste

napsal právě mně, pane Žílo?

ŽÍLA: Jen trpělivost, všechno se včas objasní. Jen trpělivost.

LÁĎA: Aha! Tajemství. A víte, že jste kápli na toho pravého?

ŽÍLA: To víme zcela bezpečně.

LÁĎA: Já totiž sám takové věcičky rád organizuji.

ŽÍLA: Jaké věcičky máte na mysli?

LÁĎA: No, výlety s překvapením, bojové hry a tak.

ŽÍLA: Výlet s překvapením . . . dalo by se to tak nazvat, vid', mamko?

ŽÍLOVÁ (škytá): Jejky! Jejky! LÁĎA: Loni jsem zorganizoval pochodové cvičení p
ro celou školu. To se dělá úplně jednoduše – každá třída dostane sérii obálek. V první obálce stojí: ostrým pochodem na Mšeno.

ŽÍLA (skočí do řeči): Kolik máte hodin, pane Pýcha?

LÁĎA: Sedm hodin jedenáct minut přesně. Druhá obálka se smí rozpečetit teprve . . .

ŽÍLA: V kolik hodin přijíždí ten autobus, mamko?

ŽÍLOVÁ: V sedm deset, tatko.

ŽÍLA: To znamená, že ten, kdo přijel autobusem . . .

(Zvonek u dveří)

OBA: Už je tady!

LÁĎA: Neměl bych se schovat? Já se schovám, jo?

ŽÍLA: Sed' a neblbni! (Jde otevřít)

BEDŘICH: Dobrý večer.

ŽÍLA: Dobrý večer.

BEDŘICH (vejde): To jste mi poslal vy, to psaní? ŽÍLA: Ano, já. To je tuším pan . . .

BEDŘICH: Síra Bedřich. ŽÍLOVÁ: Běda! BEDŘICH: Já totiž vůbec nevím, kvůli čemu sem jedu, poněvadž já toho prodávám víc. Ale počítám, že máte zájem o tu parcelu?

ŽÍLA: Klidně se posadte, pane Síra, tohle je pan Pýcha.

LÁĎA: Jsme na tom stejně, pane Síro. Vše je zde opředeno tajemstvím. To cvičení, jak jsem vám říkal – já tady vyprávím o jednom školním cvičení – to se tak povedlo, že jsem byl požádán, abych něco podobného zorganizoval také pro učitelský sbor. Ale to už se tak nepovedlo. Kolega Horák – a je to zeměpisec, to je na tom právě to pikantní – teď se podržte – zabloudil při první obálce. (chvíle trapného ticha) Jak my jsme se druhý den ve sborovně nasmáli! (Žílová se sama směje, ale pak přestane)

BEDŘICH: Podívejte se, co bysme kolem toho chodili, místo je to pěkný, je tam rybník, je tam les a nejste sami, kdo o to má zájem. Pochopitelně – levný to nebude.

ŽÍLOVÁ: Jak daleko je na dráhu?

BEDŘICH: Ta parcela leží hned u trati.

ŽÍLOVÁ: To je krásné.

BEDŘICH: Na nádraží je to zkratkou přes les hodinku a půl.

LÁĎA: Vy se asi stále nemůžete zbavit pocitu, že jste sem byl pozván obchodně, že?

Obchodnice s obchodníky

měli malý obratdumali, jak zákazníci co nejlépe obratUž to mají, to je léčka

radostí se líbajídali krámky na kolečka

obchody se hýbají . . . My oba jsme se stali účastníky takové společenské hry . Vzájemně se mezi sebou neznáme, a z toho se pak vyvine řada humorných situací.

BEDŘICH: Mimochodem, zaplatil jsem dvacet korun za autobus. To mi doufám někdo uhradí.

ŽÍLA: No jo, to víte že ne.

LÁĎA: Já vás na jednu stranu chápu. Vy jste dostal dopis, abyste se dostavil na určitou adresu. A vás pochopitelně znervózňuje, že nevíte, co se z toho vyklube.

BEDŘICH: To mě teda znervózňuje.

LÁĎA: Ale to je na tom právě to pěkné, pane Draslík!

BEDŘICH: Síra.

LÁĎA: Síra. Co byste kupříkladu dělal dnes večer, nebýt toho dopisu?

BEDŘICH: Heleďte, do toho vám nic není, co já bych dělal. Jestli chcete ceme

nt, seženu cement. Jestli vám jde o krytinu, bude krytina, ale v tomhle musí m mít jasno.

LÁĎA: Já bych kupříkladu tedko koupal děti. Mám děti rád. To je pochopitelné . Jinak bych si těžko zvolil učitelské povolání. No ačkoli. Ale někdy je to ho trochu moc. Víte, po celodenním vyučování koupat tři děti po sobě ... Někdy, věřte mi, povolí člověku nervy, a jak tak v tě vaničce piští a vřeští, tak já: šup hlavičku pod vodičku!

ŽÍLOVÁ: Ale ne!

LÁĎA: A je klid. Tedy ne že by se utopily, to ne, ale napijou se.

ŽÍLA: Mamko, v kolik přijíždí ten parník?

ŽÍLOVÁ: V sedm dvacet, tatko.

ŽÍLA: To znamená, že ten, kdo přijel parníkem . . .

(Zvonek u dveří)

OBA: Už je tady!

(Žíla jde otevřít. Svižným krokem vejde Pepa s kufříkem v ruce a s profesionálním úsměvem, jde zadem kolem stolu a podává si ruce s Láďem, a Žílovou, ale Žíla jde zadem k plátnu a Pepa mu podá ruku vždy mezi ostatníma. Bedřich jde proti němu dopředu, tam se oba setkají a zjistí, že mají prohozená saka)

PEPA: Dobrý večer.

ŽÍLA: Dobrý večer.

PEPA: Doktor Turnovský.

ŽÍLA: Žíla.

PEPA: Dobrý večer.

LÁĎA: Dobrý večer.

PEPA: Doktor Turnovský.

LÁĎA: Pýcha Ladislav, učitel, Lužná-Lišany.

PEPA: Doktor Turnovský.

ŽÍLA: Žíla.

PEPA: Doktor Turnovský.

ŽÍLOVÁ: Žílová.

PEPA: Doktor Turnovský.

ŽÍLA: Žíla.

PEPA: Vás tady ale je! (scéna s Bedřichem) Pro tyhle případy mám s sebou svůj pohotovostní kufřík.

(Otevře kufřík, vyndá bílý plášť a oblékne si ho, pomůže mu Láďa)

LÁĎA: Když dovolíte pane doktore.

PEPA: Děkuji. Když jsem bez sestry, tak jsem jako bezruky. Víte, my sexuologové máme v dnešní době pomalu víc práce než praktičtí lékaři. Předem bych předeslal asi tolik: nevěra je dnes celosvětová problém a proto nesmíme tyhle věci dramatizovat. Prostě je vezmeme na vědomí.

BEDŘICH: Poslyšte, nejste vy z Děčína?

PEPA: Jistě.

BEDŘICH: A vzpomínáte si na mě?

PEPA: Abych řekl pravdu, teď honem nevím, kam ...

BEDŘICH: No to já si vás pamatuju.

PEPA: Ano?

BEDŘICH: No, v jste mi tenkrát moc dobře poradil.

PEPA: Ano?

BEDŘICH: Moc dobře!

PEPA: Noo, to jsem rád. Víte, ono je toho skutečně moc. A zvláště u nás v Severočeském kraji je manželství v kalamitním stavu. To máte nahuštění průmyslu, noční směny, teď ty mlhy a exhalace - v tom nám ta nevěra bují . . . S kolegy v poradně často nevíme, kam dřív skočit. Vás, pane Žílo, jsem si muzel vzít jako takový melouch. Naštěstí tu mám kousek jednu erotomanku, těžký případ, těžký. Takže vás vezmu jedním vrzem.

ŽÍLA: No. Mamko, přines kuře a láhvičky, mám dojem, že se nás víc nesejde.

(Zvonek u dveří)

ŽÍLOVÁ: Já to tušila, že přijdou všichni!

(Žíla jde otevřít)

LÁĎA (Pepovi): Já jsem velice rád, že jsem se setkal s člověkem vaší profese . Mě totiž zajímají dospívající žákyně...

PEPA: Tak na to pozor, příteli. Na to jsou vysoké tresty.

(Žíla se vrací a čte si telegram)

ŽÍLOVÁ: Telegram?

ŽÍLA: Jo.

PEPA: Něco závažnějšího?

ŽÍLA: Mamko, dvě skleničky už nebudeme potřebovat.

ŽÍLOVÁ: Ale jéminkote! (Odnáší sklenky a štká)

BEDŘICH: Vážení a milí, já jsem z toho jelen. Nejdřív jsem měl za to, že se jedná o parcelu, pak mi bylo řečeno, že bude společenská hra, a teď do toho doktor začíná s erotikou. Já vám říkám na rovinu . . . (vejde Žílová s kuřetem na mise), že jsem ochoten to kuřátko tady ještě sníst, ale pak jedu domů.

ŽÍLA: Tak, tak. Začneme, chlapci. Připijme si na to naše setkání.

(Přípitek. Pak se Žíla postaví k malířskému stojanu)

ŽÍLA: Drazí.

PEPA: Že vás ještě ruším, pane Žílo, nevadí vám, že je tu tolik lidí? My bychom si spolu měli sednout někam vedle, poněvadž až přijdou ty delikátnější věci...

ŽÍLA: My se nemáme zač stydět, vid' mamko.

ŽÍLOVÁ: Né!

ŽÍLA: Drazí, jsem malíř. . .

LÁĎA: Já si to hned myslel! Přijdu, vidím stojan . . .

ŽÍLA (zařve): Drazí! Mé nadání objevil učitel Čeněk Janda ve čtvrté třídě obecné školy. Měli jsme tehdy vypracovat výkres nazvaný "Stromy rostou svisle". (Žílová vyjme z připravených desek výkres a dá ho hostům k nahlédnutí) Z celé třídy jsem to byl pouze já, kdo pochopil, že stromy, ať rostou na svahu nebo na rovině, rostou vždycky svisle. Ostatní žáci, jak už to u dětí bývá, měli za to, že kmen je třeba nakreslit kolmokrát místu, kde roste, a dovedete si i představit, jaký mišmaš z toho vznikl: stromy se křížily jeden přes druhý jako po větrné smršti. Konečně – mám tu výkres svého souseda Kunce, na němž je to jasně vidět. (Žílová ukáže druhý výkres)

PEPA: Pane Žílo, že bychom přeskočili ta školní léta a vzali to až od prvních sexuálních zkušeností.

ŽÍLA: Nic nebudu přeskakovat. Vystudoval jsem, moji milí, u profesora Suchdolského. A přišel čas absolventské výstavy mého ročníku. Mně tam tehdy visel jeden akt.

LÁĎA: Aha! To bude asi . . . (Zamíří ke stojanu)

ŽÍLA: Sednout! A sedět! Ten akt se nezachoval. Respektive někdo ho koupil a já nevím kdo. Ale něco se přece zachovalo. Článek kritika Wintra z Rozhledů, mamko!

ŽÍLOVÁ (čte): Žílova síla je bezesporu v aktu. Rasance a vášeň tahů jeho štětce v jediném tak robustním aktu, který vystavil, jsou prostě famózní.

ŽÍLA: Koho by to nepovzbudilo, chlapci? Pustil jsem se do práce. Mládí, chlapci, síla, chlapci, odvaha, vášeň...

BEDŘICH: Chlapci.

ŽÍLA: Všechno bylo. Objevil jsem krásnou modelku. Byla úžasná. Stojí před vámi, chlapci.

ŽÍLOVÁ: To jste ještě nebyli na světě.

ŽÍLA: To jste ještě nebyli na světě. Potkal jsem Markétu na Žlutých lázních a hned jsem věděl: je to ona. Boky, chlapci, paže, chlapci, všechno bylo takové, jak jsem potřeboval.

ŽÍLOVÁ: Ale dlouho mě musel přemlouvat. Styděla jsem se.

ŽÍLA: Ano, styděla se, pošťolka moje plachá. Ale nakonec přece jen přilétla do mého podkrovního atelié, v němž jsem také bydlel, a já mohl začít svůj osudný obraz. Řekl jsem osudný. Máte možnost dílo spatřit. (Žílová chce odhalit obraz)

ŽÍLA (ji zarazí): mamko, já sám. (Strhne roušku a objeví se nedokončený akt)

LÁĎA: No! Nejsem sice odborník, mám češtinu – dějepis, ale to je obraz.

BEDŘICH: Co byste za něj chtěl, Mistře?

ŽÍLA: Není dokončen. A nikdy nebude.

LÁĎA: Tedy to je škoda, pane Žílo. Je to piplačka, já vím, někdy supluju kreslení, ale když už jste to dotáh sem...

ŽÍLA: Všichni sednout! Ale honem! (Pepovi, který si akt zřejmě překresluje do zápisníku) No ty taky! To musím vědět já, jestli to za to stojí, nebo to za to nestojí! A ne nějaký suplent!

PEPA: Klid, pane Žílo, klid. Vás možná trochu znepokojuje, že si neustále dě

lám poznámky. Chci totiž napsat o těchhle věcech knihu.

LÁĎA: Jak se bude jmenovat, pane doktore?

PEPA: Tak o názvu nejsem ještě definitivně rozhodnut. Teď mě tak napadlo, až jsem se zasmál, že to nazvu "Co se všechno schumelí mezi dvěma manželi". Chtěl bych se na tu problematiku podívat úsměvnou až vtipnou formou.

LÁĎA: To je pěkné, ale na titul, jestli vám do toho můžu mluvit, je to trochu dlouhé. Já bych dal jenom: Co se schumelí mezi manželi.

PEPA: Jo.

BEDŘICH: Já bych to nazval Chumelenice.ŽÍLA: Drazí! - Myslete si, že tu nejste...LÁĎA: Zavřeme oči, jo? Ať každý zavře oči!BEDŘICH: Prosím vás, nezdržujte pořád!LÁĎA: Nebo za dveře, že by někdo šel. Když hra, tak hra.

ŽÍLA: Láďo! Ty mě štveš! Pamatuj si to. Ty mě štveš ze všech nejvíc! Mamko, rozčil se taky trochu, nenechávej to všechno na mně! (Žílová se rozčílí tak, že opatrně odsune nádobí a chabě bouchne rukou o stůl a napije se) To stačí. Myslete si, že tu nejste. Květnové odpoledne roku 1936 v mém podkrovním atelieru. V těchto místech pohovka, přichází Markéta.

(Zpívají)

ŽÍLOVÁ: Dobrý den, pane malíři

ŽÍLA: Dobrý den, dobrý den

ŽÍLOVÁ: Říkal jste přesně ve čtyři

ŽÍLA: Dobrý den, dobrý den.

Když to všechno

ŽÍLOVÁ: Když to všechno

ŽÍLA: Dobře půjde

ŽÍLOVÁ: Dobře půjde

ŽÍLA: Můžeme si spolu zajít
na Žlutou

ŽÍLOVÁ: Cože, na Žlutou? Na plovárnu?

ŽÍLA: Nyní ovšem

ŽÍLOVÁ: Nyní ovšem

ŽÍLA: Je tu dílo

ŽÍLOVÁ: Je tu dílo

ŽÍLA: Dílo si vás žádá, slečno,
svléknutou

ŽÍLOVÁ: Svléknutou?

OBA: Na Žlutou, na Žlutou

chci tě vidět svléknutou

Na Žlutou, na Žlutou

chce mě vidět svléknutou

ŽÍLA: Toto plátno, chlapci, bylo čisté a netknuté. Čekalo na můj štětec, o jehož tazích napsal kritik Winter v Rozhledech, že mají rasanci a vášeň. Bylo mi čtyřiaadvacet let, chlapci!

ŽÍLOVÁ: A mně devatenáct a půl. Ách.

ŽÍLA: Říká vám to něco? Cítíte to se mnou?

LÁĎA: Já to cítím.

ŽÍLA: Nebývale teplý květen. Téměř dusno. A pod oknem žalují černí kosové. Dokázal jsem pouze načrtnout kontury hlavy a nic víc. Markéto! (Vykročí k Žílové, která stojí v póze modelky)

ŽÍLOVÁ: Žílo!

(Pepa, Bedřich a Láďa tančí s Žílovou a Žílou, kteří navíc zpívají)

ŽÍLOVÁ: Vypadal jako asketa

ŽÍLA: To byla jen pouhé zdání

ŽÍLOVÁ: Byla jsem mladičká Markéta

ŽÍLA: Děvče jako květ

K čemu mi štětec a paleta

ŽÍLOVÁ: Myslel jen na milování

ŽÍLA: Byla jsi mladičká Markéta

Děvče jako květ

Děvče jako květ . . . (8x)

(Láďa stojí u stolu a tluče si se sklenkou s ostatními)

A tak ses narodil ty, Láďo.

BEDŘICH: To je dobrý! (Pauza)

LÁĎA: Já jsem tomu nerozuměl. Jak byla ta pointa, pane Žílo?

ŽÍLA: Právě jsem ti předvedl, jak došlo k tomu, Láďo, že jsi na světě. BEDŘICH: Dobrý!

ŽÍLOVÁ: Tak povídej, Ládíčku, jak ses celou tu dobu měl?

BEDŘICH: Jo, povídej, hochu, jak ses měl na stravu?

PEPA: Tak počkat! Já si to potřebuju kapku utřídit. Tak vy, pane Žílo, tvrdíte, že tady pan Pýcha Ladislav..

ŽÍLA:... je můj syn. Ať vám ukáže pravé zápěstí. (Láďa ho ukáže) Mamko, ty taky. (I mamka ukáže zápěstí)

PEPA: Aha! A dokazuje to mateřským znaménkem na pravé ruce. (Píše si to)

(Žílová prohrábne rukou Láďovi hlavu)

LÁĎA: A víte, že je to možné?

PEPA (píše): Přiznává.

LÁĎA: Vyrostl jsem v rodině prostého železničáře Pýchy.

ŽÍLOVÁ: Jak se k tobě chovali? Neubližovali ti?

LÁĎA: Vyrostl jsem v rodině prostého železničáře Pýchy. A tatínek, to si pamatuju, mi jednou na zahrádce řekl: až budeš velký, něco ti povím. Ale když jsem to potom chtěl vědět, otec řekl, že už na tom nesejde. Ten lišák! A já jsem tušil, že to něco takového bude. Já mám totiž prazázitky.

BEDŘICH: Co má?

LÁĎA: Prazázitky. Takové rozmazané vzpomínky na rané dětství. Já k vám přišel, pane Žílo, a vidím tamhle ten stojan. A něco mi říkalo: hrome, hrome, že já ho odněkud znám!?

ŽÍLOVÁ: Bodejť bys ho neznal! Jen se pojď podívat blíž. Vidíš tuhle čmáranici inkoustovkou? Jestlipak víš, kdopak to sem tátovi udělal a kdo za to byl bacanej?

ŽÍLA: Tos mě tenkrát nasral, kamaráde. Tys mi šel vůbec na nervy.

ŽÍLOVÁ: A jak to uteklo. Dneska je kluk učitelem . . .

ŽÍLA: Říkal jsi, že máš nějaký děti?

LÁĎA: Tři.

ŽÍLOVÁ: A jak se jmenujou? Vždyť bába chuděra ani neví, jak se ty chuděry jmenujou . . .

LÁĎA: Klárka, Alenka a nejmladší je Barborka. Tady mám barevnou fotku:

ŽÍLOVÁ: Pěkný, nó.

ŽÍLA: Samý holky? Jaks to dělal, chlape mizerná?

LÁĎA: Dělal jsem to na orwo.

ŽÍLA: A cože je z tebe učitel?

LÁĎA: Já jsem vystudoval pedagogickou školu.

ŽÍLA: Aha.

LÁĎA: Tatínek, pane Žílo chtěl - přesněji řečeno pan Pýcha, tatínku - chtěl, aby ze mě byl učitel.

ŽÍLA: A vidíš, to bych nikdy nevěřil.

LÁĎA: Ne?

ŽÍLA: Tys byl takovej ... jakej on vlastně byl, mamko?

ŽÍLOVÁ: Takovej připitomělej!

ŽÍLA: Ty ses nám do čtyř let podělával, člověče!

BEDŘICH: To je dobrý!

ŽÍLOVÁ: Pořád jsem ti musela vyměňovat pleny!

BEDŘICH: No nazdar!

LÁĎA: Já vím. To mi nemusíte říkat. Co já kvůli tomu zkusil ve škole! Ale ve druhé - ne, ve třetí třídě jako když utne. Naučil jsem se to zadržet. Ale to o mi řekněte, jak se mohlo stát, že jsem se vám tak zaběhl?

ŽÍLA: Na všechno se dostaneme. Tak tedy modelka otěhotněla. Já jsem se ještě mnohokrát pokoušel pokračovat v práci na obraze, ale pokaždé s tím výsledkem, který jsem demonstroval. Nebylo misouzeno namalovat ženské tělo, neboť já kmile jsem je spatřil, zhoubný démon mi vyrval paletu a štětec a poručil mi bésnit.

ŽÍLOVÁ: Tatka byl hrozný. PEPA: Tomu se říká zvýšená erotická aktivita.

BEDŘICH (stoupne): To já znám - tohleto.

Erotika, erotika Proč se nás tak mocně týká

Oč by bylo méně bolu

kolem kamen, kolem stolu

Oč by bylo více síly pro sekery, dláta, pily pro lopaty, pro motyky

nebýti té erotiky Řeknu vám, já nemít tohleto tělo, tak tu s vámi nesedím. To

bych už dávno byl obchodním přidělcem nebo aspoň příručím. LÁĎA: Obchodníci s obchodníky . . .

BEDŘICH: Nech toho. Já totiž obchod miluju. A nemám špatný nápad. Ale vždycky do toho potkám nějakou ženskou. Například jsem prodával balóny na poutích . . .

PEPA: Pane Siro, vás já si potom vyšetřím zvlášť. Pokračujte, pane Žílo.

ŽÍLA: Z celého aktu jsem dokončil pouze hlavu. Takhle pokaď to bylo, když jsem v obchodním domě ARA koupil kočárek tady pro Láďu.

LÁĎA: Nebyl bleděmodrý s bílým štupováním?

ŽÍLOVÁ: Byl.

LÁĎA: Vidíte! Prazážítek!

(Žílovi se chytne za ruce)

ŽÍLOVÁ: A v tom bleděmodrém kočárku s bílým štupováním jsem vás, chlapci, odchovala všechny.

(Chvíle mrtvého ticha)

PEPA (píše si): Všechny. (Pauza a pak udiveně) Počkejte! To jako myslíte nás všechny?

LÁĎA (ukazuje na Bedřicha): I tady tohodle?

ŽÍLOVÁ: Vás, co jste tady a ještě Manču a Karlíka. To jsou dvojčata.

ŽÍLA: A žijí obě! Právě poslaly telegram.

ŽÍLOVÁ: Ty moje drobátka! Jak už jsou samostatný. Jdou na poštu a pošlou telegram.

ŽÍLA: Prosím tě, vždyť je jim každému dvaatřicet.

PEPA: Pane Žílo, netrpíte náhodou halucinačními stavy?

ŽÍLA: Ne, já zde při plném vědomí prohlašuji, že ty Láďo ses narodil tady (ukazuje na obraze), ty, Pepo, tady, ty, Bedřichu, zde a Manča s Karlíkem zde .

ŽÍLOVÁ: Niž. (Žíla ukáže na klín)

PEPA: Podívejte se, my sexuologové máme takovou zásadu: ničemu se nedivit. Při naší profesi bychom jinak z údivu nevyšli. Ale v tomto případě mi dovolte výjimku. Já už jsem se tak dlouho nepodivil jako u vás. Dávejte pozor: jmenuji se doktor Turnovský Josef.

ŽÍLOVÁ: Pepa je doktor, tatko?

ŽÍLA: A cos myslela?

ŽÍLOVÁ (nevinně): Vypadá jako holič.

PEPA: Naroděn v Klánovicích v rodině krejčího . . . drobného krejčího Turnovského Jana, a vy mi tady začnete tvrdit, že jsem se narodil tady (ukáže na ňadra aktu). Máte pro to, prosím vás, nějaký důvod, nebo snad důkaz?

ŽÍLA: Důkazy jsou připraveny, milý Pepo. Ty, hochu, máš jen dvě možnosti. Buď přiznáš, že máš na zadnici výraznou stopu popáleniny ve tvaru pravidelného kruhu, nebo budeš muset tady přede všemi dokázat, že ji tam nemáš. Tak co?

BEDŘICH: Brácho, tohle bych přiznal.

PEPA: Nech si to! To já nepopírám, co jste tady naznačoval... s tou kružnicí. Ale to přece ještě neznamená, že je můj otec.

ŽÍLA: Ale znamená.

PEPA: Tu jizvu mám ještě z porodnice. Tu mi udělali při porodu, poněvadž jsem měl dost komplikovaný takzvaný kruhový porod.

ŽÍLA: Cha! Komplikovaný porod! Mamko!

ŽÍLOVÁ: Pepo, tys přišel na svět jako hrášek z lusky. To bylo za pět minut hotoť.

ŽÍLA: Mamko, ukaž mu ten kastrol. (Žílová přinese kastrol) Byl na vařiči, mamka v něm opékala šubánky od oběda, můžeš si ho zkusit. A jelikož byl vařič na podlaze, tys usedl na kastrol v domnění, že je to nočník.

BEDŘICH (vezma Pepovi kastrol a obchází předem jeviště): My jsme museli bejt rodina! Tady bratr učitel se nám do třetí třídy . . . neudržel stolicí, ty s tím obtiskem na zadnici, bratře doktore . . . A co já, tatko, taky jsem se něčím vyznamenal?

ŽÍLOVÁ: Tys věčně lízal stěny!

BEDŘICH: Stěny?

ŽÍLA: Vypadalo to u nás, jako když nám vlhne zeď.

PEPA: To bylo nedostatkem vápníku.

ŽÍLA: Starou belu nedostatkem vápníku! Vápníkem se u nás nikdy nešetřilo. Lupařna to byla. A dvojčata? Dvojčata se navzájem škrtily.

LÁĎA: Škrtila.

ŽÍLA: Když nespaly, tak se škrtily.

ŽÍLOVÁ: Ale byly roztomilá.

ŽÍLA: A v tom blázinci jsem měl dokončit obraz. Ukažte mi génia, který by to dokázal! Ukažte mi ho! A vůbec, mamko, přečti, co telegrafují dvojčata až z Japonska. (Žila podá Žílové papír v domnění, že je to telegram)

ŽÍLOVÁ: Spořič tabáku. Návrh upotřebení: na jeden lístek vložíme takové množství tabáku, jaké je k naplnění dýmky (Žila jí podá pravý telegram) telegram. Přijímáme vaši nabídku, avšak vrátíme se do vlasti až za dva měsíce. Rádi vystoupíme i u vás, produkce pod širým nebem, nutno zajistit návštěvu alespoň 300 osob, jinak se nerentuje stavba konstrukce. V úctě Duo Carlos, provazolezci na laně bez záchranné sítě. Co s tím?

ŽÍLA: No Manča s Karlíkem!

ŽÍLOVÁ: Carlos Mančos! Bez sociální záchranné sítě!

BEDŘICH: To by měla vzít naše famílie pořádně do ruky. V první řadě plakáty.

Duo Carlos - červeně. A pod to bych dal: Dvojčata a smrt - černě... ŽÍLOVÁ: Hele, tatko, teď teprve jsem si toho všimla! Bedřichu, stoupni si sem vedle tatky - vidíte to?

PEPA: Co, paní Žílová?

ŽÍLOVÁ: Ta podoba!

LÁĎA: To je pravda! To se hned tak nevidí.

ŽÍLA: Říkáte? Tak takhle nějak jsem vypadal, když tohle plátno bylo bílé...

LÁĎA: Nezlob se, tati, ale mně pořád nejde do hlavy, jak to, že s námi život takhle zatočil. Já abych šel zítra do ředitelny a ohlásil do svých materiálů celou řadu změn. (mluví zároveň s Žílou) Životopis přepsat, otec, matka, b ratři...

ŽÍLA: Nikde se nic ohlašovat nebude, mládenci. Kvůli čemu, myslíte, že jsem se po vás tolik let pídlil a lítal pouřadech a po útulkách pro pohozené děti? Snad abych vám to vysvětlil, ne? Měli jsme pět dětí a jeden nedodělaný obraz. Žili jsme nuzně, chlapci. Všechny nás živila tady mamka, neboť je vyučená kloboučnice. Chodila do závodu Fűrst a synové a od rána do večera tam píchala kloboučky, zatímco já vám vařil, přebaloval jsem tady Láďu, trestal tebe, Bedřichu, abys nelízal stěny, a odtrhával od sebe dvojčata, aby se neuškrtila. PEPA: Dobře, pane Žílo, ale prosím vás, k věci, k věci.

ŽÍLA: Tys byl, Pepo, taky pěkný prevít! V jenom kuse jsi čmáral po zdech kosočtverce!

PEPA: To je naprosto běžná chlapecká pubertální záliba. (Během Žílová předchozího monologu si Pepa do svého sešitu z dlouhé chvíle cosi čmárá. Bedřich mu sešit vytrhne a všem ukazuje, co si sexuolog nakreslil. Je to celá řada malých i velkých kosočtverců)

BEDŘICH: No prosím! Chlapecká záliba! (Pepa mu uraženě sešit zabaví a gestikulacemi vysvětluje Láďovi, že vlastně o nic nejde)

Víte, co mi poradil tady bratr doktor?

ŽÍLOVÁ: Pepa je doktor; Tatko?

BEDŘICH: Přišel jsem k němu a říkám, pane doktore, manželství se mi sype, že na vyčítá nevěru, co byste radil? A on povídá: Dopřejte manželce určitou volnost. Ať jde do zaměstnání, přijde na jiné myšlenky! Bagrista Adamec! Na toho přišla. Už spolu mají dvě děti.

ŽÍLA: Drazí! Vás nezajímá, jak to bylo dál? Vám lhostejno je, kam vás osud hnál?

LÁĎA: Mě to zajímá, tati.

ŽÍLA: Je listopadové odpoledne roku 1941. Jste malí, z velké části se batolíte. Z kaštanu pod naším oknem opadával list po listu. Díval jsem se na ně, jak zvolna padají k zemi. A tu mi poskytly příměr: také já padám nenávratně dolů, je se mnou konec. Zbývá mi než srolovat to prokleté plátno s žalostným torzem devatenáctileté Markéty a přiznat si, že můj olbřímí génus ji dokázal přivést čtyřikrát do jiného stavu a nic víc. Ale nějaký spodní pramen, chlapci, nějaký spodní pramen, se ve mně náhle vzedmul. Žílo!

ŽÍLOVÁ (která skoro usnula): Někdo tě volá, tatko!

ŽÍLA: Žílo, řekl jsem si. Což je opravdu konec s těmi tahy plnými rasance a vášně? Zkus to ještě! A vymačkal jsem, chlapci, na paletu sienu pálenou, svou barvu z nejmilejších, a pevně jsem uchopil štětec.

(vstane)

Však nemohl jsem za uměním spěti
byla tu smečka rozjivených dětí
Hle! Jedno s druhým bez ustání žvatlá
třetí pak barvy mé po tváři si patlá
další to batole po plátnu mi čmárá
V srdci pud umělcův s otcovským se hárá
Rad; múzo, kumštýři, jak tu nezešílet
A múza pravila: Stačí malý výlet
Jak vy jste, chlapci, poskočili, když jsem vám to oznámil! To bylo nějaké ra
dosti! To bylo nějakého těšení! A teď všichni za mnou, chlapci!
(Žíla a synové provedou taneční kreaci vláčku)
VŠICHNI (zpívají):
Hopsa hejsa do Brandejsa
pojedeme vláčkem
přes ty pole, přes ty lesy
vláčkem motoráčkem
Vem dudlíka pro Karlíka
Pepo, drž se Máni
Takhle jedou grobiáni
Takhle jedou páni
Džinadrá, džinadrá
To se pěkně batolíme
Džinadrá, džinadrá
pěkně nám to jde
PEPA: Tati a kam jsme to tenkrát jeli?
ŽÍLA: Každý jinam, chlapci. Jako orli jste se rozletěli z rodného hnízda do
všech stran. Tobě, Láďo, jsem koupil jízdenku do Lužné-Lišan. Tebe, Bedřichu
- ty ses na ten výlet těšil nejvíc - tebe jsem poslal do Děčína. A tady Pep
u jsem posadil do vlaku na Kolín a poprosil jsem jednu starší paní v kupé, a
by ho v Klánovicích laskavě předala výpravčímu. Dvojčata byla ještě tuze mal
é. Uložil jsem je do lanovky a ta je vyvezla na vrch Petřín. To jsem udělal.
(Nastane ticho, nikdo neví, co by řekl. Žílová štká)
Tak co bude? Nestojí vám starý táta za pár slov?
PEPA: Pane Žílo, už jste byl někdy trestán?
ŽÍLA: Ne.
PEPA: Tak budete. (přistoupí k němu a položí mu ruku na rameno)
Kriminál, kriminál
temná to komora
voda tam nedobrá
chlebíček okorá
Vězení, vězení
smutné to stavení
na pryčně dubové
špatné je ležení
BEDŘICH: To je neuvěřitelný. On by snad klidně udal svého tátu . . .
PEPA: Podívej se, Bedřichu, posláním manželství není jenom plození potomstva
, ale i jeho řádná výchova, včetně hmotného zabezpečení. A zákon nám tu jasn
ě říká kdo neplní povinnost výživného...
BEDŘICH: ... bude trestán sazbou od dvou do tří let.
PEPA: Vidíš, jak to znáš!
BEDŘICH: Vždyť jsem taky třikrát seděl, kamaráde.
LÁĎA: Já nechápu, jaks to mohl udělat, tati. Já prostě žasnu.
ŽÍLOVÁ: Bylo to v afektu, děti.
LÁĎA: To je jedno, kde to bylo, já to odsuzuju.
ŽÍLA: Ty to odsuzuješ? A kdo nám to tu vykládal, jak vesele koupá svoje děti
čky? Kdo to tady říkal "Šup hlavičku pod vodičku", kdo?
LÁĎA: To je něco jiného!
ŽÍLA: To máš pravdu. Proto jsem si řekl: než na ně být surový, radši je pust
ím do světa, však ona jim lidská společnost zahynout nedá. A vidíte - nedala
!
BEDŘICH: To se ví, že ne. Kolikrát já si už myslel, že se nezmátořím a vždyc
ky se na poslední chvíli něco našlo, jako ty balónky . . .
LÁĎA: Mě by spíš zajímalo, promiň, Bedřichu, mě by zajímalo, co tady naše ma

tká. Pět dětí zmizelo. Když jste se vrátila z práce, muselo vám být přece nápadné, že někdo chybí. Proč jste to nešla hlásit?

ŽÍLOVÁ (rozčileně): Já jsem to šla hlásit . . .

ŽÍLA: Klid, mamko, klid já sám. Ukaž chlapcům čelo, mamko. Dobře si ho prohlédněte. Co vidíte?

LÁĎA: Takové jakoby čtverečky.

ŽÍLA: A teď se podívejte na tohle! (Vytáhne z kapsy paličku na maso) Co vidíte?

LÁĎA.: Takové jakoby čtverečky.

PEPA: To je ovšem jasná brachiální agresivita.

ŽÍLA: Cože? To je normální palička na maso! Volil jsem úder tak, že mamka ztratila paměť. Prostě jsem ji řach.

ŽÍLOVÁ: Tatka byl hrozný.

ŽÍLA: Mamka je naprosto nevinná. Jakmile se jí předloni paměť vrátila, trvala na tom, abych po vás okamžitě zahájil pátrání a převzal vaši zaostalou výhovu. Mne sudte, chlapci. Mne.

ŽÍLOVÁ: Tatka za to taky nemůže... to už je osud... (Pláče)

BEDŘICH: A to já nemám rád, tohleto. Já mám rád veselý lidi. Jsme živý? Jsme. Tak se napijeme. LÁĎA (s plnou pusou): Živí! Jemu stačí, že je živ a zdrav. Hlavně že je co jíst... A to si, Bedřichu, neuvědomuješ, co z tebe třeba mohlo být, kdyby tě nepohodili?

BEDŘICH: No, co třeba?

LÁĎA: Kdybys byl vychován řádnými rodiči, tak jsi dneska mohl mít kupříkladu ... nejmíň ... no to ne ...

PEPA: Jo.

LÁĎA: no, nebo aspoň ... že jo ... no to taky ne ... ano, no ... průmyslovku, no.

BEDŘICH: Průmyslovku! To ti pěkně děkuju. Největší pitomci, co jsem znal, byli Kocián a Bílek. Oba měli průmyslovku a dodnes jsou zašitý v Kartouzách. I s tou jejich průmyslovkou. Ty mě právě dostali do toho maléru s dehtovým pájím.

ŽÍLA: Hergot, ten bych potřeboval, člověče. Nám zatejká za verandu.

BEDŘICH: Nemám. Bohužel. Víte, jak jsme ho vyráběli? Můj patent. V létě, když teče na silnicích asfalt, my jsme na to pokládali pruhy balicího papíru, a když to auta přežehlily, tak jsme to obrátili.

ŽÍLA: Bedřichu, to není špatný nápad.

BEDŘICH: Není. Ale nesměl by to dělat Kocián s Bílkem. Oni neznali míru. Asfaltku mezi Sadskou a Poděbradama vygumovali na samý podloží.

PEPA: Ale stejně se mi to všechno nějak nezdá. Tak například tady pan Žíla . . .

BEDŘICH: Hele, myslíš tatku, jo?

PEPA: Podívej se, podívej, Bedřichu, já si vyprošuju, od teďka, aby mě někdo neustále přerušoval, když tady vyšetřuji pacienta. (Vykřikne a ujede mu hlas:) Hergot, kuš !

BEDŘICH: A já si vyprošuju, aby někdo, kdo má vocejchovanou zadnici, říkal v lastnímu otci Žílo.

PEPA: Podívejte se pane ... otče, vy jste přece musel vědět, že tady s mamkou ten obraz nedoděláte, když Vám to vždycky končilo porodem. Proč jste si tehdy po narození prvního, maximálně druhého dítěte nevzal jinou modelku?

BEDŘICH: To bys nebyl na světě, ty hlavo!

LÁĎA: Ale nedošlo by k trestnému činu!

BEDŘICH: To já zase radši trestnej čin, jen když jsem na světě.

LÁĎA: (Tajuplně) Pozor, pozor, ono to není tak jednoznačné. V případě, že by si tady tatka vzal jinou modelku, možná, že by tady Pepa také přišel na svět, ale pravděpodobně

PEPA: Pomalu, pomalu, ať to stačím psát.

LÁĎA: Pravděpodobně by to byl úplně jiný Pepa a možná, že by to ani Pepa nebyl. (Pepa gumuje)

ŽÍLOVÁ: Pepo, jak ses ptal na tu jinou modelku, tak ti musím říct, že tatka chtěl. Ale já jsem nechtěla.

PEPA: To byla základní chyba.

ŽÍLOVÁ: Copak by ji maloval? Zas by ho popadl ten jeho démon, hochu.

ŽÍLA: Má pravdu, mamka. Byl jsem hrozný. Ale mohu vám říci, že dnes - dnes u

ž nade mnou nemá démon zdaleka takovou moc jako před léty (Žílová gestikuluje, že to je pravda – už nic nedokáže). A počítám, že brzy přijde den, kdy se mi sebekrásnější modelka bude moci směle postavit, a pak tato plátna věru n ezůstanou bílá.

PEPA: A co úřady? Lidé z okolí, sousedé? Nebylo jím divné, že jste najednou bezdětní?

ŽÍLA: Okamžitě po činu jsme se přestěhovali sem, chlapci. Nikdo nás tu nezná l. A také jsem, a to připouštím, provedl drobné retuše v osobních dokladech.

PEPA: Tím je to jasné, pane Žílo. Jak to tak vidím, jediný, kdo vás může zachránit před trestním stíháním, je schopný psychiatr. Je dobře, že jsem s sebou vzal toto vyšetřovací kladívko. Dávejte dobrý pozor a mluvte ve vlastním zájmu pravdu. Nemáte vy občas takový vtíravý, neodbytný pocit, že jste někdo jiný? Třeba se vám zdá, že jste svůj vlastní dvojník? (Přiblíží se k Žílovi a klepne ho do čela lékařským kladívkem. Žíla vytáhne paličku na maso a klepne na oplátku Pepu do nohy. Ten pak doskáče na své místo a zouvá se)

BEDŘICH: Prosím vás, co pořád máte?

Já myslel, že se nikdy nedovím, komu jsem se vlastně narodil. A teď mamka s tatškou přišli a řekli, tady nás máš, Bedřichu. Copak to není pěkný?

LÁĎA: Dobře, ale vždyť my jsme mohli prožít úplně jiný život! Já, tady pan doktor Pepa . . .

ŽÍLOVÁ: Pepa je doktor, Tatko?

LÁĎA: Bedřichu, ty se tváříš, jako by se tě to netýkalo, ale tebe se to týká možná víc než nás dvou.

PEPA (s botou v ruce ukáže na B. a botu má u Láďovýhu nosu): Daleko víc, daleko!

BEDŘICH: Počkej, jak to víc?

LÁĎA: Cože?

BEDŘICH: No říkals, že se mě to týká víc, než ostatních.

LÁĎA: Promiň, ale bylo tady naznačeno, že ses byl trestán.

BEDŘICH: No a?

LÁĎA: No a došlo by k tomu, kdybys byl vychován řádnými rodiči? No, řekni, Bedřichu, komu děkuješ, že ses octl na šikmé ploše?

BEDŘICH : Řekni, Bedřichu, komu děkuješ. Ty mi připomínáš jednu ředitelku dětského domova. Ta měla taky takovou trvalou.

LÁĎA: Trvalou? To mi napovídá, že ses vyrůstal v dětských domovech. Vidíte, co jste způsobili? Vyrůstal v dětských domovech. (Ukazuje na rodiče) Jim poděkuj, Bedřichu!

PEPA: Ticho, ticho. Pane Žílo: kuku kuku. Nemáte někdy, pane Žílo, pocit, že jste pták? Dejme tomu kukačka. A něco vám neodbytně našeptává: Honem naklad ' vajíčka do cizího hnízda, honem je tam snes! Že je to tak? A v tom záchvat u pak dáváte děti do vlaků.

ŽÍLOVÁ: Pepo, tatka kolikrát lítá jako blázen, ale nekuká.

BEDŘICH: Já vám řeknu, až na těch pár let v chládku, nežil jsem si špatně. Jednou jsem se seznámil s nějakým Frantou Pávkem a ten dělal s vodíkovejma bombama.

LÁĎA: Cože?

BEDŘICH: No s těma plynovejma. On mi zadarmo poskytoval ty bomby a já z nich plnil na poutích balónky. Balónky po dvou korunách jeden. Maminko, dítě vám pláče, až se cizí ustrne, a vy mu to potěšení nekoupíte?

ŽÍLOVÁ: Ne!

BEDŘICH: A jednou, bylo to v Lounech, takhle vyvolávám a najednou vám vidím, mezi dvěma lípama někdo stojí a dívá se na mě. A to byla Máňa.

(vstane)

Fěrtošek měla škrobený

širokou pentlí zdobený

suknička odvážně zdvižená

téměř jsou viděti kolena

Hej hola, chasníci, držte se zpátky

Na tohle děvčátko každý je krátký

To byla moje osudová vteřina. My jsme se na sebe s Máňou podívali a hned jsme věděli, co bude. A bylo. PEPA: No jo, Louny. Severočeský kraj . . . tam je to hned.

BEDŘICH: To byla právě ta Máňa, co teď žije s bagristou Adamcem.

LÁĎA: A proč jsi nám to, Bedřichu, celé tak sáhodlouze . . . ale zajímavě vyprávěl?

BEDŘICH: To jsem říkal proto, bratře, aby bylo jasno, že jestli tady někdo lituje, že ho rodiče pohodili, tak já to nejsem. Měl já bych ty krásné chvíle s Máňou? Neměl! Místo toho bych možná měl jen tu tvou průmyslovku, ty šikmá plocho.

ŽÍLOVÁ: Neboj se, Bédě, tatka by tě na školu nedal. PEPA: Přátelé, když vás tady tak poslouchám, něco na tom je. tak kupříkladu já. Já shodou okolností jsem jako jediný z vás graduovaný.

ŽÍLOVÁ: (Pije a vyplivne to zpátky) Grr!? Ježkovy zraky, hochu, kdo ti to udělal?

PEPA: To znamená, maminko, že mám akademický titul..

ŽÍLOVÁ: Ahá, tak z toho si nic nedělej.

PEPA: Je sice smutné, že člověk o svých pravých rodičích dozvídá až na stará kolena. Ale no a co, mám se zout?

LÁĎA: Ne, ne!

PEPA: Logicky vzato je pravděpodobné, že bych v podmínkách této svérázné rodiny nemohl pomýšlet na studium medicíny. Takže já musím tady panu Žílovi vlastně poděkovat nejen za to, že mě zplodil . . .

ŽÍLA: Rádo se stalo, chlapče.

PEPA: . . . ale i za to, že mě pohodil. Narazíme to na tu kukačku, tati. Kdyby tě chtěli zavřít, zakukej, a já už tě z toho nějak vysekám.

BEDŘICH: No vidíš. (Bedřichu s Pepou si přituknou) Důležitý je, že jsme na světě. To je důležitý. Mimochodem, nedal bys mi adresu na tu erotomanku, co k ní jdeš?

PEPA: No . . . : Nemá se to, ale bratrovi . . . (Píše)

ŽÍLOVÁ,: Co chce Běda?

ŽÍLA: Vyměňují si adresy, budou si dopisovat.

ŽÍLOVÁ: Tak to má být.

LÁĎA: Já bych taky ještě . . . PEPA: Všichni tam nemůžete, chlapci!

LÁĎA: Ne. My jsme nějak zamluvili ty dospívající žákyně, pane doktore. Mě to tiž znepokojuje, že se jim v období puberty tak výrazně, ale opravdu výrazně zhoršuje prospěch. Řekněte - co s tím.

PEPA: Já bych to nechal.

LÁĎA: Vidíte.

ŽÍLOVÁ: A co ty, Pepo, máš rodinu?

PEPA: Ne, já jsem svobodný, už zase.

ŽÍLA: Nechci ti do toho mluvit, ale jestli nejsi z toho svého povolání natolik zpitomělý a žena v tobě ještě vzbuzuje démona, dej se do toho. Poněvadž děti jsou víc než dílo. Ted, když vás tu tak vidím kolem sebe, vím to jistě.

LÁĎA: Nemůžu si pomoci, mě to dojímá. Vyrostl jsem v rodině prostého železničáře Pýchy. A je to můj otec. To mi nemůžeš mít za zlé, tati.

ŽÍLA: Řekl jsem něco takového? Já naopak pana Pýchu pozdravuju.

LÁĎA: Děkuju, tatko, já to tatkově vyřídím. Ale chci vám říct: Když si tak představím, že bych v tom životě běžel docela jinou pěšinkou, rozumíte, že bych nikdy nešel tou naší uličkou v Lišanech a že bych nikdy nejedl rozpíčky .

. . .

PEPA (chopí se svého poznámkového bloku): Poslyš, co to je rozpíčky?

LÁĎA: To si napiš, to jsou buchtý se švestkama. Dělá se to z normálního těsta. (Pepa ztratí zájem a blok odloží)

PEPA: Těsto nezajímá.

LÁĎA: Tedy jsou věci, které by možná na té druhé pěšince byly lepší. Dejme tomu, že bych nepotkal svoji manželku. Ale když si zase pomyslím, že bych s ní měl jiné děti a ne Barborku, Alenku a Klárku, tak si říkám, co bylo, bylo . . .

ŽÍLA: Hergot, tady něco . . . Necítíte to?

BEDŘICH: Smrdí, že jo?

ŽÍLA: To je něco příšerného . . . Láďo?!

LÁĎA: Nezlob se, tati, mně se to na mou duši stává jen když jsem dojat. Co bych vám to neřekl, vždyť to zůstane v rodině. Já jsem se jednou, při školní oslavě, tak dojal, že museli vyklidit tělocvičnu.

ŽÍLA: Chlapci! (Se skleničkou v ruce) Mám z vás radost. Obejměte nyní mamku.
To ona vás nevychovala. Má na čele napsáno proč. Ale je to zásluha jejího krásného mládí, že jste tady, vy blbouni! Na zdraví naší mamky!
(Všichni si připijí a zpívají)
ŽÍLOVÁ: Skleničky skleněné
VŠICHNI: Skleničky skleněné
ŽÍLOVÁ: Ó jak je mé srdce
VŠICHNI : Ó jak je tvé srdce
ŽÍLOVÁ: Blažené Ej vy mé mističky VŠICHNI: Z umělé hmotičky
ŽÍLOVÁ: Už mi nepadáte
VŠICHNI: Už jí nepadáte
ŽÍLOVÁ : Z ručičky VŠICHNI: Ej, z ruky, z ručičky